

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 206.

Tolote Session.

51de Møde.

Mandagen den 3die December Kl. 7 Aften.

(Fortsat).

Oppermann (forf.): Man kan ikke komme med den Indvending, at der er stor Fare ved at opsætte det, thi for det Første kunde man ikke alene give en Lov, førend den eksisterende er expireret, og for det Andet er den jo meget snart expireret, saa jeg skjønner ikke, at den Grund er meget holdbar. Angaaende det Spørgsmaal, om Myndigheden med Hensyn til Jernbanen er overtraadt, saa er det jo ikke nogen Hemmelighed for noget Menneske, at den Indenrigsminister, om hvis Dispositioner der her er Tale, virkelig troede stærkt paa, at en saadan Jernbane var til stor Gavn for Landet. Naar vi nu undersøge den trufne Transaction og overføre den til rene og bestemte Talstørrelser, og naar vi tænke os, at Reservecapitalen overtager hele dette Beløb i Jernbaneactier, saa vil paa Grund af den høiere Rente, der habes ved den Cours, til hvilken Actierne erhverves, det Hele reducirer sig til, at det steete Kjøb er eensgyldigt med, om man havde kjøbt for det samme Beløb til Coursten 100 et rentebærende Papir, der i 25 Aar gav 4 pCt. og derefter 3 pCt. Det er det, der er steet, saaledes er det simpleste Udtryk derfor, og det skulde ikke overraske mig, om man skulde finde, at det var en lignende Betragtning, der havde gjort, at den cærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning) sov kom til at tænke paa

den lange Narrække, for hvilken det skulde gjælde. Man kan nemlig, naar man tænker sig Forhold, der bevæge sig i en lang Narrække, ikke let undgaae at komme til at omtale denne, men deraf følger ikke, at Capitalen er bunden i den lange Narrække; Capitalen og Reservecapitalen ere nemlig kun bundne for 4 Aar, til 1864, og have vi til den Tid overtaget Jernbaneactierne, saa kunne vi atter sælge dem. Men ogsaa med Hensyn til Jernbanen maa jeg bemærke, at endnu mindre end Bedømmelsen af Reservecapitalens Anvendelse kan Bedømmelsen af Jernbanelovens Anvendelse finde sin Plads i Finantsloven. Jeg maa betragte det som Uret mod de to paagjældende Mænd, hvis man virkelig mener, at de have overtraadt deres Bemyndigelse — jeg beder Formanden om Forladelse, jeg nævnte to, jeg mener, at jeg kun bør tale om den ene, Indenrigsministeren, da vi ikke havde med Finantsministeren at gjøre — jeg finder det Uret mod denne Mand, hvis man virkelig troer, at han har overtraadt sin Bemyndigelse, har handlet, som han ikke burde, da at drage Sagen frem under en saadan Form, hvor den kun kommer til Omtale her i Salen, hvor han jo dog egentlig talte staaer som værgeløs. Han har ikke Sæde her; har man virkelig Troen paa, at der er steet noget Utilbørligt, enten med Hensyn til Reservecapitalen eller med Hensyn til Jernbanen, saa er Tiltale for Rigsretten det ene Correcte, thi for Rigsretten staaer den Tiltalte ikke værgeløs, der kan han værges sig, som han bedst veed, vil og kan, men her staaer han virkelig saagodtsom værgeløs. Jeg beklager derfor, at Udvalget er kommet til den Indstilling, som det er kommet til; jeg øns-